

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. dubna 2018(*)

„Řízení o předběžné otázce – Regionální daň zatěžující velkoplošné maloobchodní prodejny – Svoboda usazování – Ochrana životního prostředí a územního plánování – Státní podpora – Selektivní opatření“

Ve věcech C-236/16 a C-237/16,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článků 267 SFEU, podané rozhodnutím Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) ze dne 10. března 2016 a 11. března 2016, došlé Soudnímu dvoru dne 25. dubna 2016, v řízení

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

proti

Diputación General de Aragón,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev a E. Regan, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. července 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) J. Pérez-Bustamante Kösterem a F. Löwhagenem, abogados, jakož i J. M. Villasante Garcíou, procurador,
- za Diputación General de Aragón I. Susín Jiménez Ignaciem, letrado, a J. A. Morales Hernández-San, procurador,
- za Evropskou komisi N. Gossement a P. Nemečkovou, jakož i G. Luengem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 9. listopadu 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článků 49 a 54 SFEU, jakož i čl. 107 odst. 1 SFEU.

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporu mezi Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) a Diputación General de Aragón (regionální vláda Aragonie, Španělsko) ve věci legality daně, která se vztahuje na velké maloobchodní prodejny nacházející se v autonomní oblasti Aragonie.

Španělské právo

3 Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas y en materia de tributos cedidos tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (zákon parlamentu Aragonie 13/2005 o rozpočtových a správních opatřeních v oblasti přenesených a vlastních daní Autonomní oblasti Aragonie) ze dne 30. prosince 2005 (BOA č. 154, ze dne 31. prosince 2005, dále jen „zákon 13/2005“) zavedl od 1. ledna 2006 daň ze škod na životním prostředí způsobených velkými prodejními plochami (dále jen „IDMGAV“).

4 Článek 28 zákona 13/2005 stanoví, že tato daň je ukládána z povinnosti maloobchodních prodejen, jelikož tato povinnost vede k nárůstu dopravy, a tudíž má negativní dopad na životní prostředí a území autonomní oblasti Aragonie.

5 Článek 29 zákona č. 13/2005 stanoví, že maloobchodní prodejna se považuje za prodejnu s velkou prodejní plochou, je-li veřejně přístupná prodejní plocha větší než 500 m².

6 Článek 32 zákona 13/2005 upřesňuje, že povinnost platit IDMGAV mají „obchodní subjekty způsobující škodu na životním prostředí podléhající zdanění“.

7 Článek 33 zákona 13/2005 stanoví, že od uvedené daně jsou osvobozeny prodejny, jejichž hlavní povinnost spočívá v prodeji následujícího zboží: stroje, vozidla, nářadí a potřeby pro průmysl; stavební materiál, sanitární výrobky, dveře a okna, výlučně k prodeji podnikateli; zahradní a zemědělská produkce; nábytek v samostatných tradičních a specializovaných obchodech; automobily ve výstavních prostorách prodejců a v servisních dílnách; palivo a pohonné hmoty.

8 Článek 34 tohoto zákona stanoví způsob výpočtu základu daně a článek 35 stanoví způsob výpočtu této daně, která počítá s uplatněním koeficientu v závislosti na místě, překračuje-li základ daně 2 000 m². Z toho vyplývá, že daň může být nulová, pokud základ daně není maximálně 2 000 m².

9 Právní režim této daně byl následně upraven obdobnými ustanoveními Decreto 1/2007, del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de Desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (nařízení regionální vlády Aragonie 1/2007, kterým se schvaluje nařízení provádějící částěně zákon 13/2005) (BOA č. 8 ze dne 20. ledna 2007, dále jen „nařízení č. 1/2007“).

Spory v původním řízení a předběžné otázky

10 V průběhu roku 2007 podalo ANGED, sdružení seskupující na vnitrostátní úrovni velké distribuční podniky, k Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Vrchní soud Aragonie, Španělsko) žalobu usilující o zrušení legislativního nařízení 1/2007. Tato žaloba navazuje na žalobu, kterou v roce 2006 k tomuto soudu podalo proti orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo Diputación General de Aragón (vyhláška ministerstva financí, hospodářství a zaměstnanosti regionální vlády Aragonie), ze dne 12. května 2006 (BOA č. 57, ze dne 22. května 2006), kterou se stanoví pravidla pro uplatnění environmentálních daní zakotvených zákonem 13/2005 a schvaluje se formulář pro registraci k daňové povinnosti, formulář pro rozložené platby a pro výpočet a přiznání vlastní daňové povinnosti).

11 Tento soud přerušil řízení v obou těchto věcech do doby, než bude rozhodnuto o ústavních

stížnostech podaných k Tribunal Constitucional (Ústavní soud, Španělsko) skupinou poslanců a španělskou vládou týkajících se zákona o IDMGAV. Poté, co Tribunal Constitucional (Ústavní soud) tyto ústavní stížnosti zamítl, Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Vrchní soud Aragonie) zamítl žalobu ANGED proti legislativnímu nařízení 1/2007 a zčásti vyhověl žalobě proti vyhlášce ze dne 12. května 2006. ANGED podalo proti oběma rozsudkům kasační opravný prostředek k Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko).

12 ANGED rovněž předložilo Komisi stížnost týkající se IDMGAV a její údajné kvalifikace jako státní podpory.

13 Komise informovala španělské orgány dopisem ze dne 28. listopadu 2014, že po opětném předběžném posouzení režimu IGEC lze osvobození malých obchodních provozoven, jakož i některých specializovaných provozoven považovat za státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem, a je třeba, aby Španělské království tuto daň zrušilo či upravilo.

14 Za těchto podmínek se Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, totožné ve věcech C-236/16 a C-237/16:

„1) Musí být články 49 a 54 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání regionální dani, která se vybírá za škody na životním prostředí způsobené používáním zařízení a předmětů, jež maloobchodními prodejny, které mají velkou prodejní plochu a parkovací plochu pro zákazníky, slouží pro jejich obchodní činnosti, pokud je veřejně přístupná prodejní plocha větší než 500 m², pokud je daň splatná bez ohledu na to, zda se uvedené maloobchodní prodejny nacházejí vně nebo uvnitř konsolidované městské oblasti, a ve většině případů se týká podniků z jiných členských států, jelikož:

a) se fakticky netýká obchodníků, kteří vlastní více prodejen se samostatnou prodejní plochou menší než 500 m² bez ohledu na celkovou rozlohu prodejní plochy všech jejich provozoven, nebo pokud jedna nebo více prodejen tento limit přesahuje, základ daně nepřesahuje 2 000 m²; kdežto u obchodníků s jedinou maloobchodní prodejnou, jejíž prodejní plocha překračuje uvedený limit, se tato daň skutečně vybírá, a

b) netýká se maloobchodních prodejen činných výhradně v oboru prodeje strojů, vozidel, nářadí a potěb pro průmysl; stavebního materiálu, sanitárních výrobků, dveří a oken, výlučně k prodeji podnikateli; nábytku v samostatných tradičních a specializovaných obchodech; automobilů ve výstavních prostorách prodejců a v servisních dílnách, [ale i na zahradnictví a servisních stanicích], a to bez ohledu na veřejnou prodejní plochu?

2) Musí být čl. 107 odst. 1 SFEU vykládán v tom smyslu, že státní podporu zakázanou podle uvedeného ustanovení představuje neexistence povinnosti platit IDMGAV pro maloobchodní prodejny s veřejnou prodejní plochou, která nepřesahuje 500 m², nebo s větší plochou v případě maloobchodních prodejen, jejichž základ daně nepřesahuje 2 000 m², a v případě maloobchodních prodejen činných výhradně v oboru prodeje strojů, vozidel, nářadí a potěb pro průmysl; stavebního materiálu, sanitárních výrobků, dveří a oken, výlučně k prodeji podnikateli; nábytku v samostatných tradičních a specializovaných obchodech; automobilů ve výstavních prostorách prodejců a v servisních dílnách, [jakož i zahradnictví a servisních stanicích]?”

K předběžným otázkám

K první otázce

15 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být články 49 a 54 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání takové dani pro velkoplošné maloobchodní prodejny, jako je daň

dotčená ve věci v původním řízení.

16 Podle ustálené judikatury platí, že cílem svobody usazování je zaručení výhody tuzemského zacházení v hostitelském členském státě státním příslušníkem jiných členských států a společností podle článku 54 SFEU tím, že zakazuje, pokud jde o společnosti, jakoukoli diskriminaci založenou na místě sídla společností (viz zejména rozsudky ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, bod 43, jakož i ze dne 14. prosince 2006, *Denkavit Internationaal a Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, bod 22).

17 V tomto ohledu je zakázána nejen zjevná diskriminace na základě sídla společnosti, ale také všechny formy skryté diskriminace, které použitím jiných rozlišovacích kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku (rozsudek ze dne 5. února 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, bod 30 a citovaná judikatura).

18 Mandatorní daň ukládaná na základě zjevně objektivního kritéria, která však ve většině případů vzhledem k jejímu znaku znevýhodňuje obchodní společnosti se sídlem v jiných členských státech nacházejících se ve srovnatelné situaci jako společnosti se sídlem v členském státě zdanění, nepřímo diskriminuje obchodní společnosti na základě místa jejich sídla v rozporu s články 49 a 54 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. února 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, body 37 až 41).

19 Ve věcech v původním řízení dotčená právní úprava stanoví kritérium pro prodejní plochu bez přímé diskriminace.

20 Z důkazů předložených Soudnímu dvoru také nevyplývá, že toto kritérium znevýhodňuje ve většině případů státní příslušníky jiných členských států nebo společnosti se sídlem v jiných členských státech.

21 Takový závěr totiž nevyplývá z údajů uvedených v písemných vyjádřeních ANGED, které se týkají hlavně daně pro velkoplošné prodejny zavedené autonomní oblastí Katalánsko.

22 Předkládající soud dále poukazuje na nedostatek „platných“ informací, které by prokazovaly případnou skrytou diskriminaci.

23 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že články 49 a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové dani pro velkoplošné maloobchodní prodejny, jako je daň dotčená ve věci v původním řízení.

K druhé otázce

24 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU může být taková daň, jako je daň dotčená ve věci v původním řízení, která se uplatní na velké maloobchodníky v závislosti na velikosti jejich prodejní plochy, přičemž od daně osvobozuje provozovny, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 500 m² nebo jejichž prodejní plocha přesahuje tuto hranici, avšak jejichž základ daně nepřesahuje 2 000 m², a prodejny, v nichž se prodávají stroje, vozidla, nářadí a potřeby pro průmysl, prodejny, v nichž se prodává stavební materiál, sanitární výrobky, dveře a okna výlučně podnikatelům, samostatné tradiční a specializované prodejny nábytku a prodejny, v nichž se prodávají automobily, jakož i zahradnictví a herní stanice.

25 K tomu, aby mohlo být vnitrostátní opatření kvalifikováno jako státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být splněny všechny následující podmínky. Zprv se musí jednat o státní

zásah nebo zásah ze státních prostředků. Z druhé tento zásah musí být s to ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatím musí selektivně zvýhodňovat příslušného příjemce. Z čtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž (viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53).

26 Pokud jde o podmínku selektivnosti zvýhodnění, která byla předmětem diskuse před Soudním dvorem, z ustálené judikatury vyplývá, že při posuzování této podmínky musí být určeno, zda v rámci daného právního režimu může předmětné vnitrostátní opatření zvýhodňovat „určité podniky nebo určitá odvětví výroby“ v porovnání s ostatním, které se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný tímto režimem ve srovnatelné skutkové a právní situaci, a se kterými je tímto zacházeno odlišně, což lze v zásadě kvalifikovat jako „diskriminaci“ (viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 54 a citovaná judikatura).

27 Co se konkrétně týká vnitrostátních opatření, která poskytují daňové zvýhodnění, je třeba připomenout, že takové opatření, které sice není spojeno s převodem státních prostředků, ale staví příjemce do výhodnější situace oproti ostatním daňovým poplatníkům, může přinést příjemcům selektivní zvýhodnění, a představuje tak státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Takovou podporou ve smyslu uvedeného ustanovení naproti tomu není daňové zvýhodnění vyplývající z obecného opatření, které se bez rozdílu uplatní na všechny hospodářské subjekty (rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 56).

28 Kvalifikace vnitrostátního daňového opatření jako „selektivního“ v tomto ohledu vyžaduje na prvním místě identifikaci obecného nebo „obvyklého“ daňového režimu, který se v dotčeném členském státě používá, a na druhém místě důkaz o tom, že se zkoumané daňové opatření odchyluje od obecného režimu, jelikož činí rozdíly mezi hospodářskými subjekty, které se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný tímto obecným režimem ve srovnatelné skutkové a právní situaci (viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 57 a citovaná judikatura).

29 Je třeba rovněž připomenout, že referenční právní rámec pro účely posouzení selektivity opatření nemusí být nezbytně dán územím dotčeného členského státu, ale může jít o území, nad nímž vykonává podle ústavy nebo zákona pravomoc regionální či místní orgán. Tak je tomu v případě, kdy má tento orgán právní a fakticky takový status, který jej činí ve vztahu k ústřední vládě členského státu autonomním natolik, že právně tato entita, a nikoliv ústřední vláda, hraje základní úlohu při definování politického a hospodářského prostředí, ve kterém podniky působí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2008, Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) a další, C-428/06 až C-434/06, EU:C:2008:488, body 47 až 50 a citovaná judikatura].

30 Státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU však není opatření rozlišující mezi podniky, které se s ohledem na cíl dotčeného právního režimu nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci, a tedy opatření *a priori* selektivní, pokud se dotčenému členskému státu podaří prokázat, že je toto rozlišování odůvodněné, jelikož vyplývá z povahy nebo systematiky soustavy, do níž tato opatření patří (rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 58 a citovaná judikatura).

31 Opatření, které se odchyluje od obecné daňové soustavy, může být odvodněno povahou nebo obecnou systematikou daňové soustavy, může-li dotyčný členský stát prokázat, že toto opatření vyplývá přímo ze základních nebo řídících principů jeho daňové soustavy. V tomto ohledu je nutno rozlišovat mezi cíli konkrétní daňové soustavy, které stojí mimo tuto soustavu, a mezi mechanismy vlastními samotné daňové soustavě, které jsou nezbytné k uskutečnění těchto cílů (rozsudek ze dne 6. září 2006, Portugalsko v. Komise, C-88/03, EU:C:2006:511, bod 81).

32 Je třeba rovněž připomenout, že k prokázání selektivnosti daňového opatření sice není vždy nutné, aby mělo povahu odchylky od obecného daňového režimu, avšak to, že takovou povahu má, je pro tyto účely rozhodně relevantní, pokud to vede k tomu, že jsou rozlišovány dvě kategorie subjektů, s nimiž je *a priori* zacházeno rozdílně, a sice kategorie subjektů, na které se vztahuje odchylka, a kategorie subjektů, na které se i nadále vztahuje obecný daňový režim, přestože se tyto kategorie nacházejí s ohledem na cíl uvedeného režimu ve srovnatelné situaci (rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group SA a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 77).

33 Pokud jde o právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že před Soudním dvorem nebylo zpochybováno, že referenčním rámcem by mělo být území autonomní oblasti Aragonie.

34 Kromě toho, aťkoli se kritérium velikosti prodejní plochy formálně nejeví jako odchylka od daného referenčního právního rámce, v důsledku vyloučuje z působnosti této daně maloobchodní prodejny, jejichž prodejní plocha je menší než referenční rozloha. IDMGAV tak nelze odlišit od regionální daně, kterou musí platit maloobchodní prodejny, jejichž výstavní a prodejní plocha přesahuje určitou rozlohu.

35 Článek 107 odst. 1 SFEU přitom definuje státní zásahy podle jejich účinků, a tedy nezávisle na použitých institucích (rozsudek ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates Association v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 89).

36 Nelze tudíž *a priori* vyloučit, že takové kritérium v praxi může zvýhodňovat „určité podniky nebo určitá odvětví výroby“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

37 V této souvislosti je tudíž třeba určit, zda se maloobchodní prodejny, které jsou vyloučeny z působnosti této daně, nacházejí či nenacházejí v situaci srovnatelné s prodejny, na které se vztahuje.

38 V rámci této analýzy je třeba zohlednit skutečnost, že při neexistenci unijní právní úpravy v této oblasti náleží stanovení základní daně a rozložení daňového zatížení na různé výrobní initele a různá hospodářská odvětví do pravomoci členských států nebo entit na nižší úrovni v rámci státu disponujících daňovou pravomocí (rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 97).

39 Jak totiž zdrazňuje Komise v bodě 156 svého sdělení o pojmu „státní podpora“ uvedeném v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. 2016, C 262, s. 1), „členské státy si mohou volně zvolit hospodářskou politiku, kterou považují za nejúčelnější, a zejména rozložit daňovou zátěž mezi jednotlivé výrobní initele [...] v souladu s právem Unie“.

40 Co se týče daně dotčené ve věci v původním řízení, z informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že má sloužit k ochraně životního prostředí a územního plánování. Má totiž napravovat a kompenzovat dopady činnosti těchto velkoplošných

maloobchodních prodejen na životní prostředí a území dotčené oblasti hlavně v důsledku dopravních toků, přičemž tyto subjekty musí přispívat na financování akčních plánů v oblasti životního prostředí a zlepšování infrastruktury.

41 V tomto ohledu nelze popřít, že vliv maloobchodních prodejen na životní prostředí závisí do značné míry na jejich velikosti. Čím je totiž jejich prodejní plocha vyšší, tím vyšší je příspěvek ve veřejnosti, což vede k většímu dopadu na životní prostředí. Z toho vyplývá, že kritérium plochy, které je použito ve vnitrostátních právních předpisech dotčených ve věci v povodním řízení pro účely rozlišení podniků dle velikosti jejich vlivu na prostředí, je soudržné se sledovanými cíli.

42 Je rovněž zjevné, že přítomnost takových prodejen představuje zvláštní výzvu, pokud jde o územní plánování, a to bez ohledu na jejich umístění (obdobně viz rozsudek ze dne 24. března 2011, Komise v. Španělsko, C-400/08, EU:C:2011:172, bod 80).

43 Pokud jde o stanovení maximální rozlohy a způsobu výpočtu základu daně, toto určení spadá do posuzovací pravomoci vnitrostátního zákonodávce a vychází ze složitého technického posouzení, které Soudní dvůr může přezkoumávat pouze v omezeném rozsahu.

44 Je třeba dodat, že skutečnost, že právní úprava dotčená v povodním řízení nestanoví, že se pro účely výpočtu daně sčítají plochy maloobchodních prodejen, které jsou ve vlastnictví jednoho majitele, je podle všeho v souladu s cíli sledovanými vnitrostátním zákonodárcem.

45 Za těchto podmínek tedy takové kritérium pro založení daňové povinnosti vycházející z velikosti prodejní plochy podniku, jako je kritérium dotčené ve věci v povodním řízení, vede k rozlišování kategorií prodejen, které se z hlediska těchto cílů nenacházejí ve srovnatelné situaci.

46 Osvobození od daně ve prospěch maloobchodních prodejen na území autonomní oblasti Aragonie, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 500 m², nebo jejichž prodejní plocha přesahuje tuto hranici, avšak jejichž daňový základ nepřesahuje 2 000 m², proto nelze považovat za opatření, které je selektivně zvýhodňuje, a nemůže tedy jít o státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

47 Předkládající soud se dále táže na ostatní znaky daně dotčené ve věci v povodním řízení. Táže se, zda úplné osvobození zvýhodňuje prodejny, v nichž se prodávají stroje, vozidla, nářadí a potřeby pro průmysl, prodejny, v nichž se prodává stavební materiál, sanitární výrobky, dveře a okna výlučně podnikatelským, samostatně tradičním a specializované prodejny nábytku a prodejny, v nichž se prodávají automobily, jakož i zahradnictví a čerpací stanice.

48 Je třeba uvést, že tato opatření mají povahu výjimky z referenčního rámce tvořeného touto zvláštní daní.

49 Autonomní oblast Aragonie ve svých písemných vyjádřeních tvrdí, že křivnosti dotčených podniků je sice potřeba disponovat velkou prodejní plochou, avšak jejich vliv na životní prostředí a územní plánování je menší než v případě prodejen, na které se tato daň vztahuje.

50 Takovýto faktor tedy může odvodnit rozdílné zacházení v předpisech dotčených ve věci v povodním řízení, jelikož nevede k selektivnímu zvýhodňování dotčených maloobchodních prodejen. Předkládajícímu soudu nicméně přísluší ověřit, zda tomu tak skutečně je.

51 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU není taková daň, jako je daň dotčená ve věci v povodním řízení, která se na velké maloobchodníky uplatní v zásadě v závislosti na velikosti jejich prodejní plochy, přičemž osvobozuje provozovny, jejichž prodejní plocha je menší než 500 m² nebo jejichž prodejní plocha překračuje tuto hranici, avšak jejichž daňový základ nepřesahuje 2 000 m².

Taková da? není státní podporou ve smyslu tohoto ustanovení, když jsou od ní osvobozeny prodejny, v nichž se prodávají stroje, vozidla, ná?adí a pot?eby pro pr?mysl, prodejny, v nichž se prodává stavební materiál, sanitární výrobky, dve?e a okna výlu?n? podnikatel?m, samostatné tradi?ní a specializované prodejny nábytku a prodejny, v nichž se prodávají automobily, jakož i zahradnictví a ?erpací stanice, není-li jejich vliv na životní prost?edí a územní plánování tak velký jako u ostatních, což p?ísluší ov??it p?edkládajícímu soudu.

K náklad?m ?ízení

52 Vzhledem k tomu, že ?ízení má, pokud jde o ú?astníky p?vodního ?ízení, povahu inciden?ního ?ízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu p?ed p?edkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech ?ízení p?íslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé p?edložením jiných vyjád?ení Soudnímu dvoru než vyjád?ení uvedených ú?astníků ?ízení se nenahrazují.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (první senát) rozhodl takto:

1) **?lánky 49 a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové dani pro velkoplošné maloobchodní prodejny, jako je da? dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení.**

2) **Státní podporou ve smyslu ?l. 107 odst. 1 SFEU není taková da?, jako je da? dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení, která se na velké maloobchodníky uplatní v zásad? v závislosti na velikosti jejich prodejní plochy, p?i?emž osvobozuje provozovny, jejichž prodejní plocha je menší než 500 m² nebo jejichž prodejní plocha p?ekra?uje tuto hranici, avšak jejichž da?ový základ nep?esahuje 2 000 m². Taková da? není ani státní podporou ve smyslu tohoto ustanovení, když jsou od ní osvobozeny prodejny, v nichž se prodávají stroje, vozidla, ná?adí a pot?eby pro pr?mysl, prodejny, v nichž se prodává stavební materiál, sanitární výrobky, dve?e a okna výlu?n? podnikatel?m, samostatné tradi?ní a specializované prodejny nábytku a prodejny, v nichž se prodávají automobily, jakož i zahradnictví a ?erpací stanice, není-li jejich vliv na životní prost?edí a územní plánování tak velký jako u ostatních, což p?ísluší ov??it p?edkládajícímu soudu.**

Podpisy.

*– Jednací jazyk: špan?lština.